

са чини, тя носи още отъ моето рождение. А какъ ще тя да са зарадва, когато азъ ѝ донѣса новата кърпица! Азъ ща да я скрия въ пазухата си, па ща да дойда при нея и ща да ѝ рѣка: „Мамо, знаешъ ли що сжмъ ти донесла? А тя ще да ми каже: „Не знай, синко, не зна-я, чедо!“ А азъ тогава ща да извада кърпата, ща ѝ я подамъ и ща да ѝ рѣка: „На ти, мамо, тая кърпица... Мой Павлинъ ти купи тая кърпа за това, защото си ма обичала, защото си била добра... Той ще да ти купи и посталци... Носи ги, мамо, на здраве!“ А какво да харижа на тата? — не зная. Или нему нищо не трѣба да са харизва!... Ала, да кажа право, мене ми е жално и за баща ми, ако той и да е зжлъ човѣкъ и ако да ни не обича. Азъ ща да помола Павлина да му купи шапка отъ добро кържмско ягне; а на брата ми да купи ботуше: той обича джлги ботуше... Но ето ти бѣда: ко-